

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ ਅਤੇ ਐਨਸੀ ਖਿਚੀ ਜੇ.ਜੇ

ਐਮ.ਸੀ.ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਬਠਿੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦੇਹ

1992 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768

22 ਮਈ 1998 ਈ

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947-S. 33 ਸੀ (2)-ਪੋਸਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, 1936-S.15(2)-30 ਜੂਨ, 1972 ਦੇ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਹੱਕ-ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਵੈਧਤਾ-ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ, 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ 6 ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ-ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਉਦਯੋਗਿਕ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਬੂਤ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਵਾਰਡ ਜਾਂ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਵੇਂ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ - ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀ, ਧਾਰਾ 33C (2) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਲਈ ਬਕਾਇਆ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਸੀ - ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ - 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਐਕਟ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲੜਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ - ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਰੱਖੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀ।

ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸਾਲ 1969 ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਲਦਾਰ " ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ 3 ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਕਿ ਓਵਰਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ.

(ਪੈਰਾ ੭)

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਹੇਠ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ "ਧਿਰਾਂ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਬੰਦ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੂਜੀ ਪਾਰਟੀ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ. ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(ਪੈਰਾ ੯)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇਰ ਆਫ ਵੇਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ S.33C(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ.

(ਪੈਰਾ 17)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਨਾ ਆਵੇ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 137 ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ, ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਾਮੇ ਦਾ ਪੈਸਾ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 20 ਅਤੇ 21)

ਜੀ.ਕੇ ਚਤਰਥ, ਦਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਾਲ ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਅਲਕਾ ਚਤਰਥ

ਜਸਬੀਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਫਾਰ ਸਪੋਂਡੈਂਟਸ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 48।

ਨਿਰਣਾ

ਜਵਾਹਰ ਲਾਲ ਗੁਪਤਾ, ਜੇ.(ਓ.)

(1) 24 ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਇਹ 23 ਸਿਵਲ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ। ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਵੱਲੋਂ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 11611 ਆਫ 1989 ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 22 ਕੇਸ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. 1992 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 12002-12022 ਅਤੇ 9374, ਨਗਰ ਨਿਗਮ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਉਜਰਤ ਦੇਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਛੁੱਟੀਆਂ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚੁਣੌਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨਾਮਵਰ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ, ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ, ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ ਨੇ 1992 ਦਾ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. ਨੰ. 768 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਖਿਪ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(2) 27 ਅਗਸਤ, 1969 ਨੂੰ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ-

ਕੀ ਬੇਲਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਹੋਰ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਹਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ

ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ?

(3) ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ 1969 ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨੰਬਰ 56 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਬੇਲਦਾਰ, ਜੋ ਕਿ ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਹਨ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ" 14 ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬਾਅਦ, 12 ਅਗਸਤ ਨੂੰ, 1986, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਜੋ ਕਿ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵੀ ਸਨ, ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਪੈਂਡਿੰਗ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਗਮ ਨੇ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ (ਓਵਰਟਾਈਮ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ) ਬਕਾਇਆ ਦੇਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਨੇ ਧਾਰਾ 33 ਸੀ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੱਖਰੀਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਿਰਤ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ। ਓਵਰ ਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਿਆਂ ਨਿਗਮ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ 22 ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵੱਲੋਂ ਛੇ ਦਿਨ ਦਾ ਹਫ਼ਤਾ ਰੱਖਣ ਦੇ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਨੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 11611 ਆਫ 1989 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਦਾਅਵਾ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀ ਗਿੱਦੜਬਾਹਾ ਵੱਲੋਂ ਵੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦਿਆਂ, 1992 ਦਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(4) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸ੍ਰੀ ਜੀ.ਕੇ. ਚਤਰਥ, ਸੀਨੀਅਰ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਮ. ਕੁਮਾਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਬਕਾਇਆ ਮਿਲੀਆਂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਦਾਲਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁੱਦੇ ਵਿੱਚ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਸੀ.

ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ। ਦੂਜਾ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1992 ਦੇ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768 ਵਿੱਚ, ਸਾਲ 1984 ਤੋਂ 1989 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦਾਅਵਾ 1990 ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 22 ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ, ਸਾਲ 1982 ਤੋਂ 1986 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਸਾਲ 1986 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਡੌਫ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਮਾਲਕ ਨੇ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਹਫ਼ਤੇ ਵਿੱਚ ਛੇ ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਹੁਣ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਫਿਰ ਵੀ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ *ਹਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1)* ਵਿਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਆਕਟਰੋਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸਿਰਫ਼ ਵਾਧੂ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਨਿਗਮ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(5) ਜਵਾਬਦੇਹ-ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ, ਸ੍ਰੀ ਵੀ.ਜੀ. ਡੋਗਰਾ ਦੁਆਰਾ ਸੀਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਇਸ ਅਵਾਰਡ ਅਨੁਸਾਰ ਬੇਲਦਾਰ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ

ਬਾਈਡਿੰਗ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਖਤਮ ਜਾਂ ਬੇਅਸਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33C(2) ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਇਸ ਪੱਖੋਂ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪੇਸ਼ੇਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 33 ਸੀ(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਸੋਧ ਦੁਆਰਾ ਸੀਮਾ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਨੂੰ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਸ੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਇਲ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿ 1989 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 11611 ਵਿੱਚ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਰੀ ਚੰਦ ਕੇਸ (ਸੁਪੀਰ) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮੌਜੂਦਾ ਨਿਰਧਾਰਨ।

(1) 1997 (3) PLR 451

(6) ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ:-

- (i) ਕੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 33C(2) ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸਨ?
- (ii) ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ?
- (iii) ਕੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕ ਵੱਲੋਂ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ?

ਰਜਿ: (i)

(7) ਜਿਥੋਂ ਤੱਕ ਨਗਰ ਨਿਗਮ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ 22 ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 1969 ਵਿੱਚ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। , ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, - 30 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1972 ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੇਲਦਾਰ "ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ।" ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਲਈ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਐਵਾਰਡ ਮਿਲਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਉਹ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ ਕਿ ਓਵਰ-ਟਾਈਮ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਰੇਟ 'ਤੇ ਦਿਹਾੜੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(8) ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਕੁਮਾਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦਾ ਵਾਧੂ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਮਹਿਜ਼ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

M.C. Gidderbaha v. Labour Court, Bhatinda & others	6
(Jawahar Lai Gupta, J.)	9

(9) ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵਕੀਲ ਸਹੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 19 ਹੇਠ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਵਾਰਡ "ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਬੰਦ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਹੀਂ ਲੰਘ ਜਾਂਦੀ। ਨਾਲ

ਕੋਈ ਵੀ ਪਾਰਟੀ ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੀ ਪਾਰਟੀ ਜਾਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 'ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੁਰਸਕਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਇਹ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਬੰਨ੍ਹਦਾ ਰਿਹਾ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਨਿਗਮ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਓਡਰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਨਿਗਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

(10) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ (ਸੁਪੈਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਬੈਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਸੀ- “ਕੀ ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਮੇਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਚੁੰਗੀ ਵਾਲੇ ਪਾਸੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀਆਂ ਦੇ ਦਫਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਰਾਸ਼ਟਰੀ, ਤਿਉਹਾਰ, ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਤੇ ਹੋਰ ਛੁੱਟੀਆਂ ਅਤੇ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦਾ ਹੱਕ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। .? “ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਫੁਲ ਬੈਚ ਨੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਬੈਰੀਅਰਾਂ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਅੰਤਰਾਲ ਦੀ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਤਾਂ ਜੋ ਬੈਰੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਨਵ ਰਹਿਤ ਛੱਡਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਬੈਰੀਅਰਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਕਟੂਏ ਸਟਾਫ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਅਤੇ ਢੰਗ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਸਾਬਕਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਆਪਣੇ ਹਮਰੁਤਬਾ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। “ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੀਆਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਅਵਾਰਡ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਅੰਤਿਮ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਲੈ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰੀ ਚੰਦ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਕੋਈ ਬਾਈਡਿੰਗ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ, ਫੁਲ ਬੈਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਦਯੋਗਿਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਓਵਰ-ਰਾਈਡ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਅੰਤਰ-ਪਾਰਟੀ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਗਮ ਨੂੰ ਕੋਈ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(11) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਅਵਾਰਡ ਸੀ। ਉਸ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਭਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਲਈ ਉਜਰਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਸਨ। ਇਹ ਅਵਾਰਡ 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਪਾਸੜ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਮਿਤੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

12 ਅਗਸਤ, 1986. ਇਹ 1992 ਦੇ CWP ਨੰਬਰ 12002 ਤੋਂ 12022 ਅਤੇ 1992 ਦੇ 9374 ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

(12) ਹੁਣ ਤੱਕ 1992 ਦੇ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768 ਵਿੱਚ ਸਥਿਤੀ ਥੋੜੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਕਾਮਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਬੰਧਨ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸ੍ਰੀ ਜੀ.ਕੇ. ਚਤਰਥ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਧੂ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਲਾਹਕਾਰ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।

(13) ਸ੍ਰੀ ਚਤਰਥ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 33C(2) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਨਿਰਣਾਇਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਬੰਦੋਬਸਤ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕੋਈ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਬੰਦੋਬਸਤ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਰਮਚਾਰੀ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਕੇ ਉੱਚ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਲਾਭ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ।

(14) ਹਰੀ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਸੁਪੀਰਾ) ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਆਕਟਰੇਏ ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਜਰਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਅਵਾਰਡ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜੋ ਅੰਤਰ-ਪਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ 1992 ਦੇ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768 ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਕੇਸ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਕੋਈ ਅਵਾਰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਲਕ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(15) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਉਪਰੋਕਤ 22 ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਲਈ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, 1992 ਦੇ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 768 ਵਿੱਚ, ਜਵਾਬ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਮੌਜੂਦ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਰਜਿ: (ii)

(16) ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ- ਨਗਰ ਨਿਗਮ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ, 1936 ਦੀ ਧਾਰਾ 15(2) ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਕ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਲੇਮ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਸ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ, ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਪਾਬੰਦੀ

ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ: ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਾਲ 1984 ਤੋਂ 1989 ਤੱਕ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸਾਲ 1990 ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਲਈ ਆਪਣੇ ਵਿੱਤੀ ਸਰੋਤਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਰਨਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 33C(2) ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ 1964 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 365 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲ 1964 ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 33 C(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਧਾਨਕ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਸਕਿੰਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(17) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਐਕਟ ਸਾਲ 1936 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਜੋ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੱਟੀ ਗਈ ਸੀ, ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ, 1964 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 53 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ 12 ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਨੂੰ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ 11 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਸੀਮਾਬੰਦੀ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਜੇ ਵੀ ਅੱਗੇ, ਧਾਰਾ 33 ਸੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1956 ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 20 ਸਾਲ ਬਾਅਦ। ਫਿਰ ਵੀ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਭੁੱਲ ਅਚਾਨਕ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ. 1964 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 36 ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 33C(1) ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀਮਾ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸਦ ਨੇ ਧਾਰਾ (2) ਵਿੱਚ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ. ਘਟਨਾਵਾਂ ਦਾ ਕ੍ਰਮ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 33C(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(18) ਮਾਲਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ, ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 137 ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਨੂੰਨ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(19) ਅਨੁਛੇਦ 137 ਇੱਕ ਬਚੀ ਹੋਈ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਸੇ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਨੁਸ਼ਖੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 118 ਤੋਂ 136 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(20) ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸਹੀ ਹੈ ਕਿ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ "ਜਿਸ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ " ਨੂੰ "ਅਪਲਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ" ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। *ਕੋਰਲ ਰਾਜ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ, ਤ੍ਰਿਵੇਂਦਰਮ ਬਨਾਮ ਟੀ.ਪੀ. ਕੁਨਹਾਲੀਉਮਾ* (2) ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜਾਬਤਾ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ "ਧਾਰਾ 137 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ" ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 137 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 33C(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। *ਬੋਬੋ ਗੈਸ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟੇਡ* ਵਿੱਚ ਗੋਪਾਲ *ਭੀਵਾ ਅਤੇ ਹੋਰ* (3), ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ .33 ਸੀ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੇਮੈਂਟ ਆਫ ਵੇਜ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੀਮਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। *ਚੀਫ ਮਾਈਨਿੰਗ ਇੰਜੀਨੀਅਰ, ਮੈਸਰਜ਼ ਈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਕੋਲ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਿਟਡ ਬਰੇਰੀ ਕੋਲੀਰੀ ਧਨਬਾਦ ਬਨਾਮ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਅਤੇ ਹੋਰ* (4) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 33 ਸੀ (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਲਈ ਸੀਮਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਸੀ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। *ਨਿਤਿਆਨੰਦ ਐਮ. ਜੋਸ਼ੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਭਾਰਤੀ ਜੀਵਨ ਬੀਮਾ ਨਿਗਮ ਅਤੇ ਹੋਰ* (5) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਭਾਰਤੀ ਲਿਮਿਟੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1963 ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ ਹੈ"।

(21) ਇਹਨਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾਵਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 33 ਸੀ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ

ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ 33 ਸੀ (2) ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਮਝੌਤੇ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਕਾਇਆ ਉਜਰਤਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਪੈਸੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ ਹੈ। ਵਿਧਾਨਕ ਨੀਤੀ ਇਹ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਕਿਰਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰ ਉਜਰਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 137 ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਕਾਮੇ ਦਾ ਪੈਸਾ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਭਰੋਸੇ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਤੀਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸੀਮਾ ਦੀ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

- (2) ਏਆਈਆਰ 1977 ਐਸਸੀ 282
- (3) ਏਆਈਆਰ 1964 ਐਸਸੀ 752
- (4) ਏਆਈਆਰ 1968 ਐਸਸੀ 218
- (5) ਏਆਈਆਰ 1970 ਐਸਸੀ 209

(22) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਾਲਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।

ਰਜ਼ਿ. (iii)

(23) ਇਸ ਲਈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਤੀਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਮਾਲਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਛੇ ਦਿਨ ਦਾ ਹਫ਼ਤਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ, ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਵਾਰਡ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 19(6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪੈ ਸਕਦਾ। ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 19(6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਸਮਰੱਥ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ, ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੋਈ ਨਵਾਂ ਬੰਦੋਬਸਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, 12 ਅਗਸਤ, 1986 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਅਵਾਰਡ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

(24) ਤੀਜੇ ਸਵਾਲ ਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(25) ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 12002 ਤੋਂ 12022 ਅਤੇ 1992 ਦੇ 9374 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 1992 ਦਾ LPA ਨੰਬਰ 768 ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੋਵਿੰਦ ਗੋਇਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, 1989 ਦਾ ਸੀਡਬਲਯੂਪੀ ਨੰਬਰ 11611 ਬੇਅਸਰ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਰਚੇ ਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ

ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਗੁਲਜ਼ੇਬਾ

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਸਵਤੰਤਰ ਕੁਮਾਰ ਜੋ

ਮੈਸਰਜ਼ ਨਾਗ ਪਾਲ ਸਟੀਲ ਲਿਮਿਟੇਡ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਅਰਜੁਨ ਦੇਵ ਵਰਮਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ

1997 ਦਾ ਸੀਆਰ ਨੰਬਰ 3663

19 ਮਾਰਚ 1998 ਈ

ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908—ਆਰਡਰ 38 ਆਰ.ਐੱਲ. 5--ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ—
ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਜ਼ਾਮ ਜਿਸ ਦਾ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ